

**FUNERAL HOMILY
REV. MSGR STANLEY E. MILEWSKI
SHRINE CHAPEL AT ORCHARD LAKE
FRIDAY, JULY 11, 2014**

Rev. Msgr. Thomas C. Machalski,
Chancellor of the Orchard Lake Schools

Your Eminence, Cardinal Maida, Your Excellency, Archbishop Vigneron, Your Excellencies Bishops Reiss, Hanchon, Cepeda, Hurley, Very Reverend Timothy Whalen, Chancellor Emeritus, Mr. Anthony Koterba, Vice-Chancellor, Reverend Monsignori, Canons, fathers - my brothers in the Priesthood of Jesus Christ, Esteemed Religious, Members of the Board of Regents of The Orchard Lake Schools, Members of the Board of Trustees of SS. Cyril & Methodius Seminary, Members of the Board of Trustees of St. Mary's Preparatory, Members of the Board of Trustees of The Polish Mission, Dear relatives and friends of Monsignor Milewski, Dear members of The Orchard Lake Schools Family, My brothers and sisters all in the Risen Lord Jesus, Praised be Jesus Christ! Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

„W dniu twych narodzin - wszyscy byli weseli, tylko ty płakałeś.
Żyj tak, by w twojej ostatniej godzinie płakali wszyscy inni,
Ty jeden - byś łzy nie miał w oku.”

Są to słowa wypowiedziane przed laty przez Dag Hammarskjolda, Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Pełne poświęcenia i ofiary było Twoje życie dla Boga i ludzi. Dlatego odchodziłeś z tego świata spokojnie, ze słowami wypowiedzianymi w szpitalu w sobotę, w dzień przed śmiercią: Jezu, Maryjo i Józefie, zabierzcie mnie do siebie! Ty byłeś spokojny, a nam łzy cisnęły się do oczu.

Tak wiele zawdzięcza Ci Polonia, tak bardzo wdzięczne jest Ci Orchard Lake. Niemal całe swoje kapłańskie posługiwanie poświęciłeś w służbie Polskiemu Seminarium św. Cyryla i Metodego oraz Kolegium i Szkole Średniej.

Z podziwem patrzyliśmy na Twoje przywiązanie i szacunek do polskiej kultury, dobrą znajomość języka polskiego oraz polskich zwyczajów i tradycji. Tego nauczyli Cię Twoi kochający rodzice, którzy tuż po pierwszej Wojnie Światowej przyjechali do Ameryki.

Wzrastałeś w polskiej atmosferze rodzinnego domu i w środowisku polskich emigrantów oraz rodzimej kulturze amerykańskiej. Dzięki temu potrafiłeś szanować obie ojczyzny, Polskę i Stany Zjednoczone oraz wiernie służyć Polonii. Do ostatnich chwil byłeś czynnie zaangażowany w działal-

ności wielu organizacji polonijnych, nigdy nie odmawiałeś im posługi duszpasterskiej i braterskiej troski.

O wielkich zasługach i wdzięczności Polonii świadczą dziesiątki nagród, odznaczeń, dyplomów i wyróżnień, które pieczołowicie przechowujemy w naszym archiwum.

Każdy z nas może wiele mówić o wrażeniach i bezpośrednich kontaktach z Tobą. Od 2000 roku byłeś na emeryturze, ale nie przestałeś być aktywny i zatroskany o Orchard Lake. Wszystko Cię dalej interesowało, cieszyłeś się z naszych sukcesów i martwiły Cię nasze trudności. Do wszystkich miałeś zawsze dobre słowo i uśmiech. Byłeś dla nas dobry. I takim Cię zachowamy w naszej pamięci i w sercu.

Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej? „Jestem pewny, mówi św. Paweł w drugim czytaniu, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani zwierzchności, ani rzeczy teraźniejsze, ani przyszłe, ani potęgi, ani co wysokie, ani co głębokie, ani jakiegokolwiek inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Jezusie Chrystusie naszym Panu.”

Od miłości w Chrystusie naszych bliskich i przyjaciół, też nikt i nic nie może nas odłączyć. „Nie umierają ci, których mamy w sercu”. Mimo śmierci fizycznej, zawsze możemy być razem z nimi tutaj na ziemi i w wieczności. Są to słowa otuchy i nadziei płynące z naszej wiary, tak bardzo nam potrzebne teraz, gdy żegnamy ukochanego księdza Infulata, Przyjaciela Polonii i oddanego całym sercem Kanclerza Szkół w Orchard Lake.

* * *

A while back, I read a little story entitled "The Dash". The story is about a preacher's reflections at the funeral of one of the members of his congregation. In his reflection, the preacher pointed out the dates on the tombstone; the first being the date of her birth and the second date being that of her death. The preacher then pointed out the dash between the two dates. He looked at those assembled and said with great emphasis that the dash was what mattered most not the dates. The dash represented all the time that the deceased spent on earth. After a brief reflection on the deceased's life he ended by saying: So, when your life is over and people reflect on it will you be happy with what they have to say about how you spent your dash?

Isn't that, after all, what the life of a follower of Jesus Christ is all about? Each of us begins our journey through life at a time we cannot remember in the darkness of our mother's womb and each of us ends his or her journey at a time we cannot foresee in the darkness of a tomb. But the darkness of the tomb is not the end for we who have the gift of faith. The tomb is not victorious and death does not have the final word. We know and believe this because of the promise of eternal life given to us by Christ Himself. On the day of our Baptism, we came to share not only in Christ' life but also in His death- a death whose power was destroyed by His own Passion, Death and Resurrection. Each of us was also given a certain amount of time, talent, and treasure. We are asked to use these to help build up the Kingdom of God here on earth and to make our lives and the lives of those with whom we share life a little bit better. The world should be just a little bit better place for our having passed through it. We are challenged, in other words, to make our "dash" matter.

Our first reading from the Book of the Prophet Daniel assures us that if we live our "dash" well we will "... live forever... we will shine brightly like the splendor of the firmament... and that when we lead others to justice we will shine brightly like the stars forever". Is this not a challenge for all of

us who dare to call ourselves Christians—followers of Christ? Is this not what Monsignor Milewski tried to do throughout his life?

Like all of us, Monsignor knew that we do not always live up to the challenge. He knew, like we all do, that we are sinners; we are all weak but we cannot fold in the face of our weaknesses and sinfulness. We need to constantly trudge on doing our best. The source of our strength in the midst of our weakness and sinfulness is our knowledge that "nothing can ever separate us from the love of God in Christ Jesus Our Lord" as St. Paul reminded us in today's second reading taken from his Letter to the Romans.

Monsignor tried to live his "dash" to the best of his ability for almost 85 years. In the many roles that were his in life: son, cousin, Christian, priest, teacher, administrator, #1 and quintessential Eaglets' fan and as Mr. Orchard Lake.

I met Monsignor 42 years ago when I was 13 years old and came to St. Mary's Prep from my home in New York. Monsignor (or as he was known to us Fr. Mil-lie) and I became fast friends. He exhibited a great deal of kindness toward this kid from New York who was far from home. My relationship with him allowed me to see him put his "dash" into action in many ways. Many times I accompanied him on a Saturday afternoon to his mother's house. First, we would have to stop at his favorite store-Hudsons- where he would buy something for his mother or his cousin Marta from Poland who had come here to be his mom's caretaker. We would then stop to buy something for dinner. When we arrived at his mom's house he would greet her with great affection always kissing her and calling her in Polish—moja Aniela złota - my golden angel. He would then offer mass for his mom and cousin after which we would eat, chat with them for a bit and then return to Orchard Lake.

I also saw his "dash" in action in his life as a priest on this campus in the many roles that had-teacher, Vice-Rector, Procurator-Treasurer, Athletic Director and as the first Chancellor of The Orchard Lake Schools. He loved Orchard Lake. In many ways Orchard Lake was his life. He spent 57 years here on this campus out of his 59 years as a priest. I and others may not have always agreed with his decisions but there is no doubt in any of our minds that he always acted out of pure love for these schools and institutions. He was and always will be Mr. Orchard Lake.

It is interesting to note that the Gospel reading for today's mass of Christian Burial, which was chosen by Monsignor himself, is the same Gospel that was proclaimed to us this past Sunday. This Gospel story, like many of the Gospel stories shows us Jesus using agricultural symbolism to make a point. The listeners knew and understood exactly what Jesus was trying to say to them. Now I, being a boy from New York, have no clue about any of these agricultural or farm images. However, in preparing my homily for last Sunday I read different commentaries on this Gospel selection. I learned that the yoke that Jesus referred to which was placed on oxen was custom made to fit each particular animal. I also learned that when Jesus said—my yoke is easy- the word easy is not a real accurate translation of the original Greek word; a more accurate translation of the original Greek would be "fits well" rather than easy. So, when Jesus used this image His listeners knew what point He was making. They knew that He was telling them that the cross of discipleship takes many different forms and that the one that is given them "fits well" and they can handle it. Monsignor Millie knew and accepted this part of his "dash". The last years have been very difficult on him and these last days before his death even more so but he accepted the cross, the yoke place on him by the Lord. Even at the end when everything was beginning to fail him he did not despair but just keep repeating I am ready—I want

to go home to the Lord.

On Monday morning I drove by the seminary to see if the flags were lowered to half-mast as I requested. I stopped there for a minute and looked at the flags- the American flag, the Polish flag and the Vatican flag. As I looked at the lowered flags it occurred to me that these flags were indicative of Millie's "dash". He was a loyal citizen of this land who had a profound respect and love for this country which welcomed his immigrant parents to its shores. He was a loyal son of Polonia, proud of his Polish heritage; in awe of Poland's customs and faith tradition e specially her love for Our Lady which was so much a part of Millie's life and personal spirituality. He was a loyal son of the Church an - alter Christus - who gave his life in service to God and His holy people.

At a time known only to the Lord we will have to present our "dash" to Him. On Sunday, July 6, 2014 at 4:36:45 P.M. Millie presented his "dash" to the Lord— Millie the son, cousin, Christian, priest teacher, loyal son of this nation, of Polonia and of the Church,#1 and quintessential Eaglets' fan, Mr. Orchard Lake. Millie we hope and pray that the fullness of the beatific vision is now yours or will be yours as quickly as possible. On Sunday Millie heard Jesus say to him: Stasiu, come to me because you have labored and you are now burdened and I will give you rest.

Millie, rest in peace.

Millie pray and intercede for us as we continue to live our "dashes".

Even though you are no longer to be physically among us we will always hear echoing in our hearts your voice calling out as only you could and only as you so often did: HERE WE GO EAGLETS, HERE WE GO!

A description of the circumstances of Msgr. Milewski's final days and hours;
His obituary from The Michigan Catholic;

Dear Friend of Msgr. Milewski,

While Msgr. Millie was still with us, he instructed Fr. Ptak, to prepare a letter de-tailing the circumstances of his death. Msgr. hoped and prayed that circumstances would permit you to attend his funeral. Here is a synopsis of what has transpired in the last 18 days.

On June 19th, while getting ready to go to the Polish Sports Hall of Fame Banquet to deliver the invocation, Msgr. Millie began to experience great difficulty breath-ing. Those with him advised him that an ambulance should be called which of course, he refused. While making his way down the stairs to his car, to be taken to the hospital, Msgr. Collapsed on the stairs, just short of the main floor. At that time, a 911 call was placed and the paramedics arrived to assess him and take him to the hospital. During this entire time, Msgr. was alert but still was having great difficulty breathing. At 5:52 p.m., Msgr. left the campus by ambulance for the last time but not before he imparted his blessing upon us from the ambulance.

Due to his declining health status, the paramedics decided to take Msgr. to St. Jo-seph Mercy Hospital instead of Beaumont Hospital which was the choice of Msgr. Millie due to his doctor's affiliation with the Beaumont. Upon admittance to the hospital, it was discovered that Msgr. Millie was suffering from at least three dif-ferent health problems, including a very serious and contagious infection in his bladder, fluids in the lungs and the most serious of all, a rare blood disorder called Thrombotic Thrombocytopenic Purpura or TTP. This rare blood disorder causes blood clots to form in small vessels throughout the body which limits or blocks the flow of oxygen rich blood to the body's organs. This increased clotting uses up platelets in the blood, which can cause bleeding throughout the body and/or lead to a rare form of anemia. It is not clear what triggers TTP but one of the causes is in-fection in the body, which Msgr. Milewski had for at least two weeks before his hospitalization. After two separate 5 day long treatments called plasmapheresis, in which the plas-ma is separated from the blood and removed and replaced with good plasma, failed, the doctor, on Saturday, July 5th, 2014, informed Msgr. Millie that there was little more that could be done to save his life. Msgr. Milewski himself decided that he would leave this in God's hands as he was ready to go to the Lord if that be His will. In fact, Msgr. Millie often prayed aloud, "Jesus, Mary and Joseph, come and take me." After Msgr. Millie consulted with his doctor and health care proxies, he was placed in Palliative Care or comfort care around noontime on July 5th, 2014.

On Sunday, July 6th, 2014 at 4:36 and 45 seconds, shortly after being anointed one last time and the Commendation of the Dying prayers were prayed for him by Fr. Ptak, our beloved Msgr. Millie, left this world to "go to the Father's House". Thus, the life of a "Legend in Polonia" came to an end along with a lifetime plus of faithful service to God, Church, Polonia and Orchard Lake.

Please remember Msgr. Milewski in your prayers often. Know that he was and is grateful for all you have done for him over the years and that he treasured your love and friendship. Be assured of his prayers for you until we see him again in the fullness of the Kingdom.

Wieczny odpoczynek racz Mu dać Panie.....

Rev. Canon Walter Ptak
7 July 2014

The following is reprinted from The Michigan Catholic, © 11 July 2014, used with permission:

ORCHARD LAKE — Msgr. Stanley Milewski, P.A., a “legend” of the Orchard Lake Schools and an institution there for more than six decades, died July 6 following complications from a series of blood infections. Msgr. Milewski, the first chancellor of Orchard Lake Schools and a giant of the Polish Catholic community in southeast Michigan, spent all but the first few of his 59 years as a priest serving in various capacities at the Orchard Lake Schools, beginning as a teacher in 1957 and eventually becoming its chancellor when its governing structure was changed in 1977. Under Msgr. Milewski’s leadership, the umbrella organization operated three institutions: St. Mary’s Preparatory, St. Mary’s College and SS. Cyril & Methodius Seminary — all three of which he attended during his own formation. “He was Mr. Orchard Lake. Anybody who heard his name automatically associat-ed him with Orchard Lake Schools,” said current chancellor Msgr. Thomas C. Machalski. Msgr. Milewski retired as chancellor in 2000, but continued to support the Orchard Lake Schools in various capacities. For instance, no one was more dedicated to Eaglet sports than the “All Time Super Fan,” as he is affectionately referred to around campus. Though never having played for his beloved school himself, Msgr. Milewski spent 70 years supporting its teams — in his student days as a score-keeper, reporter and booster, and during his ministry as athletic director, statistician and in other roles. “After the basketball season was over, our present athletic director in announcing that monsignor was present at the banquet, said he was a ‘man who bled red and white,’ our school colors. He was the No. 1 fan of the Eaglets, for sure,” Msgr. Machalski said. “The students loved him because he was always with them, especially at the games,” he added. “In his later years he wasn’t as visible to them as he was previous, but he certainly tried to get to as many student functions at the high school and seminary as went on. He was very visible to them that way, and they were always very happy when he was around.” Msgr. Milewski was honored as just the ninth “Legend of the Catholic League” in 2000 for his decades of service, and he was honored with a “Banner of Excellence” in the school’s Dombrowski Fieldhouse in 2004. He is a member of the St. Mary’s Prep Athletic Wall of Fame, and the school’s red-turfed football field is named in his honor. During his 23 years at the helm, Msgr. Milewski oversaw an expansion of the campus, including a College Academic Center, the Dombrowski Fieldhouse, new dorms, the Padzieski Science Center and a new chapel for the seminary, of which he was most proud, Msgr. Machalski said. Cardinal Edmund C. Szoka said Msgr. Milewski always held Orchard Lake in a particularly special place. “I have known Msgr. Milewski since our days in the seminary,” Cardinal Szoka said. “His whole priestly life was dedicated to ministry at the Orchard Lake Schools. He was always faithful to that ministry and to the promotion of the schools. He will be missed.” An only child, Msgr. Milewski once remarked that working with the Orchard Lake Schools gave him “an army of brothers and sisters and nephews and nieces.” And there was no one more passionate about Polish Catholic affairs, either. During his ministry, Msgr. Milewski also served as president of the Priests’ Conference for Polish Affairs of the Archdiocese of Detroit, as moderator of the Catholic League for Religious Assistance to Poland, as vice-chairman of the board for the Piast Institute, and as national director of the Polish American Congress.

Msgr. Stanley Milewski signs his profession of faith upon becoming a protonotary apostolic, the highest of the three ranks of monsignor, in 2007 as Cardinal Adam J. Maida acts as witness. (Robert Delaney, The Michigan Catholic) “He was the face of Orchard Lake to the Polish-American community, and the Polish-American community sees Orchard Lake as the defender of their life and history here in the United States,” Msgr. Machalski said. “In his heyday, he was at everything that had to do

with Polonia both locally and nationally.” That included being personally invited by President Jimmy Carter to be part of the official U.S. delegation for Pope St. John Paul II’s inauguration and installation Mass in 1978, which he viewed not as a personal honor, but “as a great honor for Orchard Lake” and affirmation of its place in Polonia and the Church, Msgr. Machalski said. In an interview with The Michigan Catholic last year, Msgr. Milewski recalled being “completely enthralled” at Cardinal Karol Wojtyla’s first visit to Orchard Lake in 1969, and said he recognized the late pontiff’s sainthood and began praying to him immediately after his death in 2005. Cardinal Adam J. Maida, who attended school with Msgr. Milewski at Orchard Lake, recalled his lifetime of service with fondness. “I have come to appreciate his dedication to the Church as a priest and his great love for the Orchard Lake Schools,” said Cardinal Maida, who along with Cardinal Szoka and many others plans to attend the funeral. “He was a remarkable leader in Polonia, in our local Church and beyond.” As for Msgr. Milewski’s own spirituality, Msgr. Machalski recalled his predecessor’s great devotion to prayer. During a trip to Traverse City together two years ago, Msgr. Machalski recalled Msgr. Milewski asking to pray the rosary during the car ride. When Msgr. Machalski agreed, “He said, ‘OK, good. We’ll do all the mysteries of the rosary and then the Chaplet of Divine Mercy, and by the time we’re finished we’ll be in Saginaw,’” Msgr. Machalski said. “And sure enough we were in Saginaw by the time we were done with all that. He had it timed perfectly.” More than 1,100 people attended a Mass to honor Msgr. Milewski’s retirement in 2000, and at least that many are expected for his funeral Mass at 11 a.m. Friday, July 11, at the Shrine Chapel of Our Lady of Orchard Lake. Burial will be in Holy Sepulchre Cemetery, Southfield. Visitation will take place at the Shrine Chapel of Our Lady of Orchard Lake on Wednesday, July 9, from 3-8 p.m. with a Scripture service at 7 p.m., and Thursday, July 10, from 3-8 p.m. with a rosary at 7 p.m. Msgr. Milewski will lie in repose Friday, July 11, at the Shrine Chapel of Our Lady of Orchard Lake from 9-11 a.m. Condolences may be sent to Msgr. Francis Koper and Fr. Walter Ptak, 3535 Indian Trail, Orchard Lake, MI 48324. Msgr. Milewski had been hospitalized for several weeks before his death with multiple blood infections. It was hoped that after a series of blood transfusions, he’d be able to return to Orchard Lake, but further infections made that impossible, and he had requested palliative care July 5. Born Nov. 30, 1929, to Stanley and Jadwiga Milewski, the young Stanley Milewski grew up on Detroit’s near west side, attending grade school at Assumption of the Blessed Virgin Mary (West) Parish and St. Andrew School. He then attended St. Mary’s Prep and St. Mary’s College before moving on to St. John’s Provincial Seminary to finish his priestly formation. He was ordained for the Archdiocese of Detroit on June 4, 1955, but later went back to earn a master’s degree from SS. Cyril & Methodius Seminary, and a doctorate from Alliance College in Cambridge Springs, Pa. His first assignment was as associate pastor of St. Francis D’Assisi in Detroit (1955-57) before quickly becoming a Polish, religion and history teacher at Orchard Lake. Msgr. Milewski served in several leadership roles for the Orchard Lake Schools, including as procurator/treasurer, athletic director and faculty member and as vice rector of SS. Cyril and Methodius Seminary before becoming chancellor in 1977. He was named a Prelate of Honor to His Holiness Pope John Paul II (monsignor) in 1990, and later elevated to the highest rank of monsignor — Apostolic Protonotary — by Pope Benedict XVI in 2007. He was honored with the Bishop Stephen Woznicki Award for his contributions to Polish affairs. Upon his well-deserved retirement, Msgr. Milewski said he looked forward to spending his last years in quiet prayer and reflection. “I’m going to sleep later. I’m going to soak in the sun. I’m going to dangle my feet in Orchard Lake,” he said in 2000. “And I’m going to spend a lot of time in the Shrine Chapel and the new chapel in preparation to meet my Lord — and may He be a kind and gentle judge to me.”

Jubileusz 50-lecia kapłaństwa ks. Prałata Stanisława Milewskiego

Niby tak niedawno, a już mija 43 lat od chwili podjęcia pracy w Orchard Lake przez Księdza Prałata Stanisława Milewskiego, w tym 23 lat na stanowisku kanclerza. W tym roku przypada też jubileusz 45-lecia jego kapłaństwa. Wszystkie te uroczystości wieńczy przejście na zasłużoną emeryturę. Jest to, więc dobra okazja, aby razem z Nim spojrzeć wstecz na minione lata spędzone w Orchard Lake i okazać naszą wdzięczność za jego ofiarną pracę i wszelkie dobro.

Sięgnijmy do czasów, gdy rodzice Księdza Stanisława opuszczali ojczysty kraj i przyjechali do Ameryki. Mama Jadwiga, z domu Opanowska i ojciec Stanisław Milewski. Pochodzili z Podlasia, gdzie ziemia była licha i trudno było żyć. Sam Ksiądz Stanisław przekonał się o tym, gdy po raz pierwszy wybrał się do Polski w 1977 roku i z miłością stanął obok znaku wskazującego miejsce swoich przodków, Woznawieś, koło Rajgrodu.

Rodzice Księdza Prałata przyjechali do Stanów Zjednoczonych przed pierwszą wojną światową, mama w 1913, a ojciec w 1914 roku. Chociaż dobrze się znali w Polsce, bo pochodzili z jednej wioski i chodzili do tej samej szkoły, to jednak pobrali się dopiero w Ameryce, w 1916 roku. Zamieszkali w Detroit, w jednym z największych wtedy skupisk polonijnych. Ksiądz Stanisław urodził się 30 listopada, 1929 roku. Dzieciństwo oraz lata szkoły podstawowej upłynęły mu w Detroit, w polskiej parafii Wniebowzięcia NMP, w której przyjął pierwszą Komunię i sakrament Bierzmowania (1935-38) oraz w parafii św. Andrzeja (1939-43), w której zapisał się do ministrantów oraz jako uczeń założył wśród swoich kolegów bractwo "Rycerzy Przenajświętszego Sakramentu".

Dawniej w Detroit było gwarno i swojsko, atmosfera niczym z kraju przeniesiona. Teraz jest inaczej. Czas zacierza różnice, a dzielnice niegdyś typowo polskie lub zamieszkałe przez emigrantów z Europy, dzisiaj pozostają opuszczone lub są zamieszkałe przez Murzynów. Parafia św. Andrzeja zdołała uchronić się przed zamknięciem, chociaż bardzo znacznie okrojona przez budowaną autostradę, która przecięła ją niemal przez środek. Mimo różnych przeciwności zdołała jednak zachować polski charakter i nadal tętni życiem.

W domu Księdza Prałata mówiło się i żyło po polsku, w szkole siostry Felicjanki też uczyły po polsku, dlatego do dziś Ksiądz Kanclerz z taką łatwością posługuje się językiem polskim. Może wydawać się to normalne, że dzieci mówią językiem ojczystym swoich rodziców, ale tak nie jest. Częściej już wnuki garną się do dziadków i z upodobaniem słuchają opowieści o Polsce oraz zapamiętują polskie słowa lub nawet starają się po polsku mówić. One też bardziej cieszą się ze swego pochodzenia i potrafią z dumą o tym głośno mówić.

Szkoła średnia i kolegium, to już Orchard Lake, w St. Mary's Preparatory (1943-47) oraz St. Mary's College (1947-51). Były to trudne lata wojny. O wielkich cierpieniach rodaków mogli się chłopcy w High School dowiedzieć od swoich kolegów, którzy przyjechali wtedy z polskiego obozu w Indiach. Ciężki był ich los, zesłani w głąb Rosji, później oddzieleni od rodziców, po straszliwej tułaczce przez Bliski Wschód, trafili do polskiego obozu w Indiach, a stąd zachęteni możliwością nauki "na księży", przyjechali do Orchard Lake. Niewielu ich doszło do kapłaństwa. Do komunistycznej Polski jednak nie chcieli wracać, wszyscy pozostali w Ameryce.

Z rozrzewnieniem wspomina Ksiądz Prałat lata studenckie w Orchard Lake, jak był przyjmowany do szkoły średniej przez ówczesnego rektora, księdza prałata Władysława Krzyżosiaka, jak na drugim

roku nauki w High School został sekretarzem Ks. Bruno Neumanna w departamencie atletyki, czy też wybór na prezesa w klasie graduantów.

Wiele radości sprawił mu udział w konkursie recytatorskim z języka polskiego, podczas którego zdobył pierwsze miejsce za deklamację "Koncertu Jankiela" z poematu Mickiewicza - Pan Tadeusz. Z dumą opowiada o tym dzisiaj, chcąc przez to zachęcić współczesną młodzież polonijną do podobnej rywalizacji.

Podczas pobytu w kolegium, bardzo mile wspomina Ksiądz Prałat prace zlecone mu w biurze ks. Aleksandra Cendrowskiego, który zajmował się sprawami ekonomicznymi w Orchard Lake, śpiew w chórze akademickim, redagowanie pisma studenckiego "Lake Oracle" oraz prezesurę w klasie graduacyjnej (1951).

Studia teologiczne odbył Ksiądz Prałat w seminarium św. Jana w Plymouth (1951-55). Było to seminarium archidiecezjalne. W czasach kleryckich Księdza Prałata studiowało tam ponad 200 alumnów. Później jednak ich liczba stale malała, co w konsekwencji doprowadziło do jego zamknięcia w 1988 roku. Z sentymentem wspominamy tamte lata obfitości powołań w Ameryce. Powszechnie uważa się, że do czasu Soboru Watykańskiego II nigdy w Ameryce nie brakowało powołań kapłańskich i zakonnych. Niektórzy nawet twierdzą, że "był ich nadmiar w stosunku do potrzeb". Seminarium wszystkich typów były przepelnione. Dla przykładu, obok seminarium archidiecezjalnego w Plymouth, było drugie seminarium diecezjalne Najświętszego Serca Pana Jezusa w Detroit i także miało bardzo dużo studentów. Dziś pozostało tylko ono i tak jak inne seminarium amerykańskie z utęsknieniem czeka na studentów. W 1955 roku razem z Księdzem Prałatem przyjęło święcenia kapłańskie 54 innych alumnów, a dzisiaj taka liczba jest marzeniem wielu seminariów, aby tylu alumnów mieć na wszystkich latach.

Święcenia kapłańskie przyjął Ksiądz Prałat w dniu 4 czerwca 1955 roku z rąk Księdza Kardynała Edwarda Mooney, który w dzieciństwie udzielił mu też sakramentu Bierzmowania.

Pierwsza uroczysta Msza św. w rodzinnej parafii i przede wszystkim błogosławieństwo kochanych rodziców. Ksiądz Prałat jest jedynym ich dzieckiem, wyproszonym przez matkę u stóp Pani Jasnogórskiej w Częstochowie. Bóg dał im jedynego syna i jednocześnie powołał go do swojej służby w kapłaństwie. Ksiądz Prałat zachował wielką miłość do rodziców aż do tej pory, chociaż od śmierci ojca upłynęło już 27 lat, a od śmierci matki 16.

Prymicje w parafii były dawniej wielkim wydarzeniem, towarzyszyła im radość i szczerze uznanie dla prymicjanta. Była to też dobra promocja kapłaństwa, dobry przykład i zachęta młodzieży do naśladowania. Szkoda, że stare zwyczaje zanikają, a w to miejsce zwykle nie powstaje nic równie pięknego i wzruszającego.

Po święceniach Ksiądz Stanisław podjął pracę w parafii św. Franciszka z Asyżu w Detroit. W dzieciństwie często chodził tam z mamą na nabożeństwa pierwszo-piątkowe ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa. Proboszczem parafii był wtedy ks. Maksymilian Gannas, który w 1909 roku pomagał przy przenosinach naszego seminarium z Detroit do Orchard Lake. Praca w parafii dawała młodemu Księdzu wiele satysfakcji i radości, szczególnie praca z dziećmi i młodzieżą. Bardzo lubił przygotowywać dzieci do pierwszej Komunii św., a młodzież do sakramentu małżeństwa. Długo jednak nie pracował w parafii, ponieważ po roku zaproponowano mu pracę w seminarium w Orchard Lake.

W Orchard Lake rozpoczął pracę Ksiądz Prałat w 1957 roku, początkowo na stanowisku prokuratora, a później kanclerza. Jest to kolejny, bardzo ważny etap w jego życiu oraz w dziejach polskiego seminarium duchownego, szkół i centrów polonijnych. Bardzo wiele działo się w tym czasie, wiele budowano, zmieniano, udoskonalano. Wiele wybitnych osób gościło w Orchard Lake, duchownych i świeckich, z których największy zaszczyt przynosi seminarium dwukrotna wizyta Księdza Kardynała Karola Wojtyły przed jego wyborem na papieża, w 1969 i 1976 roku. Wielkie oddanie i szczerą miłość do Głowy Kościoła jest bardzo widoczna w życiu Księdza Prałata, czego wyrazem są częste listy z życzeniami, wyjazdy do Rzymu, podążanie za Ojcem świętym podczas wszystkich Jego pielgrzymek do Ojczyzny.

Papież mimo swych licznych obowiązków odwzajemnia tę miłość, przy różnych okazjach pozdrawia Kanclerza i Seminarium w Orchard Lake, a w osobistym liście z 15 lutego 1993 roku tak napisał:

“Mnie też wypada dziękować serdecznie całemu Orchard Lake, nie tylko za te 15 lat modlitw i życzliwości. Trzeba sięgnąć pamięcią wstecz jeszcze do “czasów krakowskich”, gdy był w Orchard Lake Biskup i Kardynał, odwiedzając polski Ośrodek św. Cyryla i Metodego, gdzie dojrzewają powołania kapłańskie przed wyruszeniem do pracy misyjnej na tamtym kontynencie. Wszyscy znają góralskie serce - amerykańskie czy polskie, tętni tą samą miłością i życzliwością wyrosłą na twardym, skalnym gruncie. Bóg zapłać!”

W liście z 25 marca 2000, również osobiście podpisanym przez Papieża, czytamy:

“W roku Wielkiego Jubileuszu Odkupienia obchodzi Ksiądz Prałat także 45-lecie swoich święceń kapłańskich. Przyłączam się do wspólnego dziękczynienia Bogu za łaskę powołania i wielki dar kapłaństwa: Te Deum Laudamus, te Dominum confitemur.”

Pragnę wyrazić również Czcigodnemu Księdzu Jubilatowi wdzięczność za długoletnią i ofiarną pracę w Zakładach Naukowych Orchard Lake, zwłaszcza na stanowisku Kanclerza tychże Zakładów. Niech Bóg w swojej dobroci wynagrodzi kapłański trud i oddanie dla sprawy Kościoła i naszej Ojczyzny. Proszę Boga, za wstawiennictwem Pani Jasnogórskiej, aby Ksiądz Prałat mógł nadal służyć Kościołowi swoim doświadczeniem, otoczony życzliwymi ludźmi i z serca błogosławię.”

W Orchard Lake Ksiądz Prałat dał się poznać, jako budowniczy i dobry gospodarz. Wszystko zaczęło się od budowy biblioteki w 1957 roku. W tamtych czasach, gdy planowano jej budowę wydawało się, że będzie ona wystarczająca i przez wiele lat będzie służyć studentom wszystkich szkół. Jednak dzisiaj okazuje się, że jest już za mała i w najbliższej przyszłości trzeba będzie budować nową. To zadanie będzie musiał podjąć nowy kanclerz, a więc prawdopodobnie rozpocznie swoje urzędowanie podobnie jak obecny, od budowy nowej biblioteki.

Drugą inwestycją była budowa kaplicy w 1963 roku. Zlokalizowano ją w centrum kampusu, aby wszystkim było do niej blisko. Nad wejściem do kaplicy wita przychodzących wielki posąg Matki Bożej z Orchard Lake. Kaplica została wykonana starannie i bogato wyposażona, tak jak na Polonię i Seminarium Polskie przystało. W niej sprawowana jest liturgia dla studentów wszystkich szkół oraz dla Polonii i wiernych mieszkających w pobliżu. W tym samym roku wybudowano też internat i sale wykładowe dla studentów kolegium i seminarium.

W 1966 roku przystąpiono do budowy stołówki. Fundusze na ten cel zgromadziło Stowarzyszenie Pomocnicze Pań, organizacja kobieca bardzo zasłużona dla Orchard Lake. W budynku tym mieści się kilka dużych sal jadalnych, z których jednocześnie może skorzystać kilkaset osób. Nad stołówką

jest konwent dla sióstr Felicjanek, które dawniej prowadziły kuchnię. Było to rozwiązanie bardzo praktyczne, ponieważ siostry miały blisko do kuchni. Od kilku jednak lat stołówkę prowadzi firma żywnościowa (HDS), dlatego dzisiaj takie połączenie może wydawać się dziwne. Konwent dla sióstr jest piękny, przeznaczony dla 10 osób, z samodzielną kaplicą, dużym pokojem rekreacyjnym, biblioteką itd. Obecnie mieszkają w nim tylko dwie siostry Felicjanki, z których jedna pracuje w kancelarii kanclerza, a druga w archiwum.

W 1972 roku wybudowano bardzo duży i piękny internat dla uczniów szkoły średniej, nazwany imieniem św. Maksymiliana Kolbego i św. Wojciecha.

W 1973 roku przystąpiono do budowy hali sportowej, dzięki donacji wychowanka szkoły średniej - Roberta Dombrowskiego. W budynku tym mieści się duża sala do rozgrywek sportowych oraz wiele sal mniejszych do ćwiczeń i spotkań, izby pamięci itd. Jest to obiekt nowoczesny, który obok sali gimnastycznej w starym gimnazjum i kilku boisk sportowych, stanowi dobrą bazę dla uprawiania sportu.

Sport w szkołach amerykańskich jest bardzo popularny. Oprócz względów zdrowotnych i wychowawczych, jest to także dobra forma popularyzacji i reklamy szkoły. Ks. Prałat wiernie kibicuje młodym sportowcom. Zawsze chodzi na ich mecze i rozgrywki sportowe. Przed ważnymi występami odprawia dla nich Mszę św. i zachęca do zawierzenia Bogu oraz pokładania w Nim ufności.

Klerycy z Polski najchętniej grają w piłkę nożną, siatkówkę i koszykówkę. Ponadto mają do dyspozycji różne gry w seminarium (bilard, tenis stołowy), mogą ćwiczyć w siłowni, a w lecie pływać i uprawiać sporty wodne na naszym jeziorze. Za drobną opłatą, przez cały rok mogą korzystać z basenu pływackiego w pobliskich szkołach amerykańskich.

W ubiegłym roku rozpoczęto budowę - Padzieski Science Center dla High School i College. Głównym ofiarodawcą jest rodzina Padzieskich, która w połowie sfinansowała tę inwestycję. Pan Padzieski jest wychowankiem szkoły średniej. Centrum to jest bardzo potrzebne przy stale wzrastającej liczbie uczniów w szkole średniej. Po Robercie Dombrowskim, który sam sfinansował budowę domu sportu, jest to kolejny przykład wielkiej ofiarności na rzecz seminarium i szkół w Orchard Lake. Zawsze Polonia była ofiarna na cele kościelne i taka pozostała nadal. Do dzisiaj możemy podziwiać piękne i wielkie kościoły w polskich parafiach, które zwykle górują nad miastami i są z daleka widoczne. Inwestycja ta jest kolejnym tego przykładem. W tej chwili jest ona już na ukończeniu.

W tym roku prowadzona jest budowa nowej kaplicy dla seminarium dzięki fundacji Stanisława Bielawskiego (Stanley Bielawski Brent Chapel). Jest to kolejny przykład wielkiej ofiarności na rzecz naszego seminarium.

Obecna kaplica seminaryjna mieści się w suterynie. Wystrój jej bardzo znacznie odbiega od standardu wyposażenia innych budynków, jest po prostu bardzo uboga. Dobrze się stało, że budowana jest nowa, godna miana kaplicy seminaryjnej. Jest to przecież najważniejsze i pierwsze miejsce w seminarium, w którym kleryk powinien najwięcej przebywać i tutaj uczyć się "kapłaństwa". Każde seminarium na świecie ma własną kaplicę, mimo że obok mogą być piękne kościoły parafialne lub kaplice ogólnodostępne. Dlatego nikogo nie powinno dziwić, że obok kaplicy głównej, dostępnej dla wszystkich szkół oraz służącej także Polonii, powstaje prywatna kaplica seminaryjna. Wielkie dzięki za to Panu Bielawskiemu i obecnemu Kanclerzowi. Wprawdzie jest jeszcze wiele innych, pilnych potrzeb, ale i na nie znajdują się pieniądze. Ta inwestycja wydaje się najlepsza, bo dotyczy spraw Bożych. Taka jest logika wiary.

Wielki wysiłek administracyjny obrazują dobitnie wymienione inwestycje i budowy. Oprócz tego należało przecież utrzymywać i remontować wszystkie inne budynki i pomieszczenia, zapewnić środki utrzymania dla studentów, płace dla profesorów, nauczycieli i pracowników. Do obecnej chwili, za czasów pobytu Księdza Prałata w Orchard Lake, zebrano ponad 64 milionów dolarów. Jest to suma ogromna, wskazująca na wielki wysiłek tego, kto przez wiele lat był odpowiedzialny za materialny byt Zakładów Naukowych w Orchard Lake. Dla kogoś stojącego z boku, ten wysiłek może być niezauważalny i przez to mało doceniany. Częściej widzimy braki i to, co jeszcze jest do zrobienia, co wymaga naprawy, remontu... Potrafimy surowo oceniać, podpowiadać, radzić, bo to nic nas nie kosztuje. Dzisiaj pragniemy Księdzu Prałatowi za wszystko serdecznie podziękować.

Seminarium i szkoły w Orchard Lake są pięknym przykładem dla innych, że można dbać i utrzymywać swoje instytucje mimo zmieniających się czasów i uwarunkowań. Kiedyś wiele grup etnicznych miało swoje seminaria, a dziś pozostało tylko nasze. O Polonii mówi się, że wyróżnia się wśród innych pod względem starań o zachowanie swej tożsamości. To jest wielka zaleta i wartość. Jubileusz Księdza Prałata jest okazją, aby to wyrazić i doceniać oraz podziękować wszystkim szczerze oddanym sprawie polskiej i Seminarium w Orchard Lake. Jest to wspólne nasze święto i powód do dumy.

Zasługi Księdza Prałata dla seminarium w Orchard Lake, Polonii i Kościoła są bardzo duże i powszechnie doceniane. Świadczą o tym liczne nagrody, medale i wyróżnienia. W 1993 roku Prymas Polski odznaczył Księdza Prałata złotym medalem prymasowskim. W uzasadnieniu czytamy: "Biorąc pod uwagę Twoje usposobienie, charakter i talenty oraz wysiłek w gorliwości o sprawy Kościoła i narodu, doceniając to zaliczam Ciebie (...) do grona odznaczonych prymasowskim złotym orderem, który jest wręczany tym, którzy położyli zasługi dla społeczeństwa i Kościoła."

Za działalność na rzecz Polonii otrzymał nagrodę od Centralnego Komitetu Obywatelskiego (Central Citizens Committee Award), dwie nagrody od Stowarzyszenia Księży Polsko-Amerykańskich ("Patryjarchy Polonii Amerykańskiej" i "Księdza Leopolda Moczygemby"), nagrodę Apostolatu Polskiego (Pride of Polonia Award of the Polish Apostolate) oraz Krzyż Zawiszy Czarnego (Cross of the Black Knight of the Knights of Dąbrowski). Dwukrotnie został wyróżniony przez Kongres Polonii Amerykańskiej (Diploma of Recognition by the Michigan Division of the Polish American Congress oraz Humanitarian Award by the Illinois Division of the Polish American Congress). Został też ogłoszony człowiekiem roku przez pismo "Am Pol Eagle". Za zasługi dla Polonii Amerykańskiej otrzymał też medal Polonia Restituta od rządu polskiego na emigracji, a ostatnio także Krzyż Oficerski Orderu Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej.

Przez dwie kadencje był Ksiądz Prałat prezesem Stowarzyszenia Kapłanów dla Spraw Polskich w Archidiecezji Detroit. Przez wiele lat był moderatorem Ligi Katolickiej Niesienia Pomocy Religijnej Polsce. Pełnił też kierownicze funkcje w Apostolacie Polskim i zawsze bierze czynny udział w jego zjazdach. Należy i czynnie uczestniczy w życiu wielu organizacji polonijnych, np. Bratniej Pomocy w Stanach Zjednoczonych, Zjednoczenia Polskiego Rzymsko-Katolickiego, Zjednoczenia Polsko-Narodowego, bierze udział w sejmikach Związku Polek w Ameryce.

Ponadto czynnie uczestniczył w różnych uroczystościach i imprezach polonijnych, spotkaniach, festiwalach. Stąd jest powszechnie znany i ceniony w środowisku polonijnym na terenie całych Stanów Zjednoczonych.

Trudno jest wymieniać wszystkie zasługi i osiągnięcia Księdza Prałata. Poprzestaniemy więc na tym, dość pobieżnym spojrzeniu na jego życie i pracę. Wymienione dokonania Księdza Prałata pozwalają mówić o nim, jako filarze Polonii i stawiać obok ludzi najbardziej dla niej zasłużonych. Niemal całe swoje życie kapłańskie poświęcił Ksiądz Prałat Seminarium Polskiemu w Orchard Lake. Za wszystko z głębi serca dziękujemy. Serdeczne - Bóg zapłać!

Wielce Czcigodny
Księżu Jubilacie!

Historia Twojego życia wpisana sercem w dzieje Orchard Lake i Polonii amerykańskiej jest darem, za który dziękujemy Bogu. Nie jesteśmy w stanie wyliczyć wszystkich zasług, osiągnięć, starań. Wiemy, że są sprawy, o których wie tylko sam Bóg. Delikatność podyktowana miłością bliźniego skłania ku temu, by sanktuarium ludzkie zostawić Wszechmocnemu.

Winszujemy dobrego czasu, jasnej, pełnej nadziei przyszłości i spełnienia wszystkich marzeń. Niech Bóg darzy Cię dobrym zdrowiem, radością serca, uznaniem u ludzi i pozwoli doczekać następnych jubileuszy. Tego Ci z całego serca życzymy i modlitwą nasze życzenia ubogacamy. AD MULTOS ANNOS!